

Klinga László: Megszakad a szívem a sikertelenség láttán!

A kötöttfogású birkózók után a szabadfogásúak sem váltották be a szereplésükhöz fűzött reményeket. Törvényszerű-e ez, hogy így történtek a dolgok, ahogyan. A JochaPress.hu erről is kérdezte az olimpiai bronzérmes Klinga Lászlót (1972, München), aki a szabadfogásúak szakági vezetőjeként öt év alatt (1978-1982) tizennégy érmet hozott versenyzőivel az 1980-as olimpiáról, világ- és Európa-bajnokságokról.

„Megszakad a szívem a sikertelenség láttán” –így a szakvezetőként abszolút rekorder, a sportág történéseit 69 éve ellenére nyomon követő Klinga László. „Nem tudok mást mondani, ez az olimpiai szereplés a sportágunk Waterlooja volt.”

- A tények makacs dolgok, így ezzel a lesújtó véleménnyel nehéz komolyan szembe menni. Azért csak megkérdezném: törvényszerű ez az eredménytelenség?

„A kötöttfogáshoz mélységében nem értek, ezért róluk nem is nyilatkozom, maradjunk a szabadfogásnál. Az elmúlt évtizedekben „teletrombitálták” a közvéleményt, hogy ennyi megannyi birkózónk van. Én csak arra kérnék választ: hogyan eshet meg az, hogy a felnőtt országos bajnokságon rendre 30-40, legfeljebb 50 birkózó lép szőnyegre? Az új elnökség belépését követően Szőnyi János és Major Sándor végigjárták az országot, hogy felderítsék: hol van az a több ezer birkózó, akiről sok éven át hallani lehetett. Rájöttek, hogy legalább 40-50 olyan „kamu” szakosztály van, amelyek gyakorlatilag nem működnek, ahol nincsenek emberek. Az igazság pedig sokkal inkább az, hogy valójában két, komolyabb szakosztály van, ahol érdemi szabadfogású tevékenység zajlik: a Csepel és Szombathely.”

- A hátország hiánya miatt járják évek óta a válogatottak a külföldi edzőtáborokat?

„Mivel annak a néhány, komolyabb szabadfogásúnak itthon végképp nincs érdemi erő kifejtést kiváltó edzőpartnere, ezért muszáj évente minél több időt külföldön tölteniük. Rendre el is mentek a szovjet utódállamokba, vagy éppen Iránba is, de Rióban mégsem láttunk magyar sikereket. Bár a mi időnkben mehettünk volna ennyit különböző helyszínekre. Nekünk maximum Bulgária jutott, mégis sokkal jobb eredményeink voltak.”

- Azért beszéljünk konkrétan a riói eseményekről is.

„Számos, elgondolkodtató tény van, ami mellett nem lenne szabad elmenni. Sastin Mariannának 58 kilóban kellett volna indulnia – szerintem. A többiekről állítom: nem tudnak lábra menni, ami a szabadfogás alapja. Ehelyett például Ligeti Dániel egy jóval nehezebb ellenféllel szemben egy meneten keresztül csak összeakaszkodott, amibe inkább ő fáradt bele, mint riválisa. A veszített meccs után pedig valami olyasmit mondott a riporternek, várja, hogy elmondja neki valaki, mit kell tennie...De hasonló a véleményem az egyébként tehetséges Veréb Istvánról is, aki szinten helytelen taktikával birkózott. Ezt a riválist neki le kellett volna győznie.”

- Lecsúszított birkózásunk milyen reményekkel vághat a következő 1-2 olimpiai ciklusnak?

„Engem különösen az az eshetőség szomorít el, hogy amennyiben megkapjuk az olimpia rendezési jogát, nem lesz kiket küldjenek majd fel a szőnyegre, ha így megy tovább. Azért mondom el mindenhol: egy alapos tabula rasat kellene csinálni, majd a valódi alaphelyzetből kiindulva érdemben építkezni. Amíg nem sikerül itthon a minőségi tömegesítés, addig talán itt, Közép-Európában kellene összefogni és a lengyelekkel, csehekkel valamint a románokkal minél többet közösen edzeni. Ebbe a mélyrepülésbe semmiképpen nem szabad beletörődni!”
(jochapress.hu)